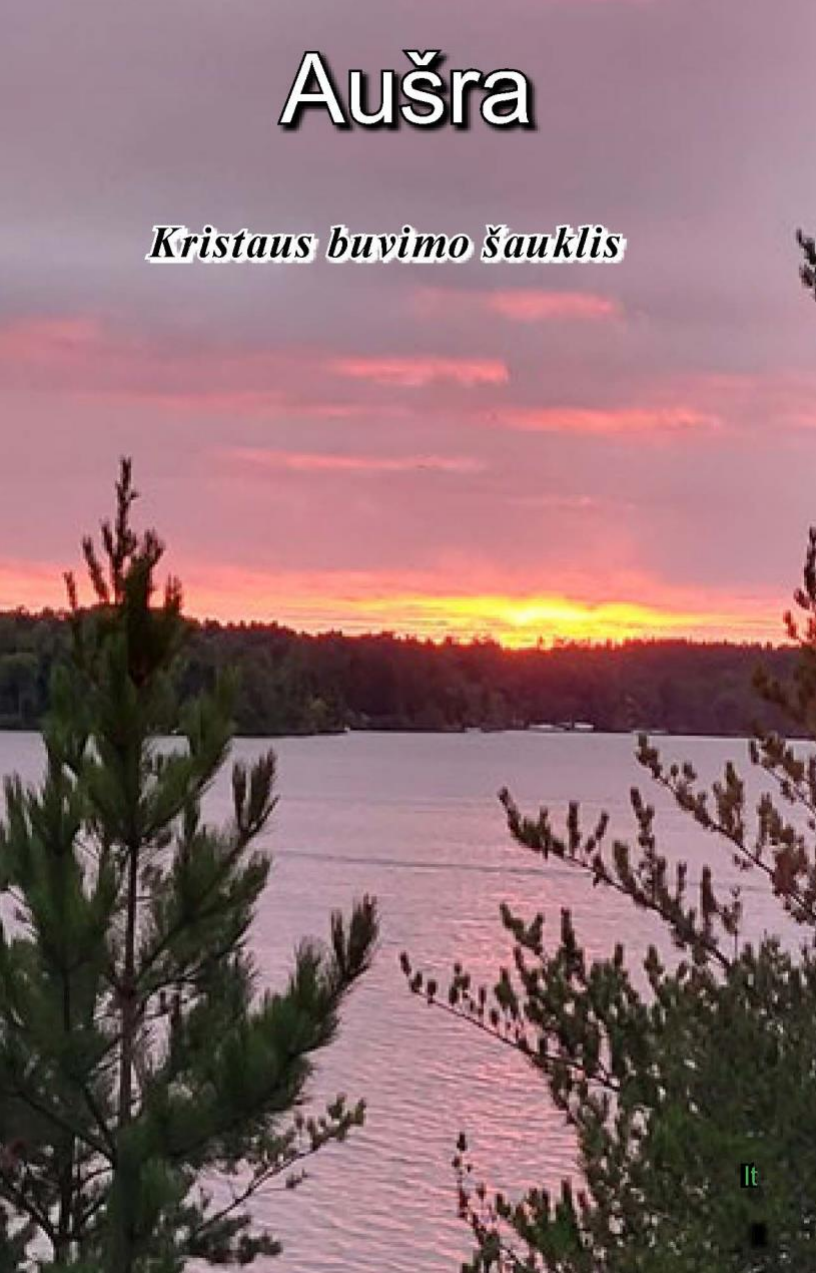

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalo „Aušra“

2026 m. liepa

Turinys

„AUŠRA“ SVARBIAUSI MOMENTAI	2
BAŽNYČIA – 1 DALIS	2
TARPTAUTINIAI BIBLIJOS STUDIJŲ UŽSIĖMIMAI	14
TIKINTIS ŠIMTININKAS	14
PETRĄ ATKŪRĖ	17
JĖZUS SUSITINKA SU ZAKARIJU	20
MARIJA – IŠTIKIMA MOTINA	23
KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA.....	26
DIEVO ATVAIZDAS	26

Sekite kartu savo Biblijoje!

Bažnyčia – 1 dalis

„Tu esi Petras, ir ant šios uolos aš pastatysiu savo bažnyčią, ir mirties jėgos jos nenugalės.“

Mato 16:18

Yra daug savęs krikščioniškomis vadinančių bažnyčių, turinčių įvairiausių pavadinimų ir laikomų skirtingų tikėjimų dėl Jėzaus ir jo apaštalų mokymų. Atsižvelgdami į šiuos požiūrių skirtumus, manome, kad nėra netinkama paklausti, ką Biblija mums sako apie tai, kas iš tiesų yra bažnyčia, ir koks yra dieviškasis tikslas jos atžvilgiu. Ar yra kokių nors būdų sužinoti, kuri bažnyčia yra tikroji, ar visos konfesinės grupės kartu sudaro tikrąją bažnyčią?

Žodis „bažnyčia“ Senajame Testamente nepasitaiko, o Naujajame Testamente jį pirmą kartą pavartojo Jėzus, kai, kaip pažymėta mūsų pradžios eilutėje, pasakė Petru, kad „mirties jėgos“ jos nenugalės. Šioje eilutėje žodis „bažnyčia“ yra graikų žodžio „eklesia“ vertimas, kuris reiškia „iššaukimą“ arba atranką. Jėzus savo mokiniams pasakė: „Aš jus išsirinkau iš pasaulio“ (Jono 15:19). Iš esmės bažnyčia yra žmonių bendruomenė, kuri, priimdama Kristaus kvietimą, atsiskyrė nuo pasaulio.

Bažnyčia nėra pastatas, nors žodis „bažnyčia“ dažnai vartojamas vietai, kurioje renkasi bendruomenė, apibūdinti. Jei išraiška „susirinkimų namai“ būtų plačiau vartojama apibūdinti bendruomenės susirinkimo vietą, tai galbūt padėtų sumažinti kai kuriuos nesusipratimus, vyraujančius dėl paties žodžio „bažnyčia“ tikrosios reikšmės.

Savo tarnystės metu Jėzus žodį „bažnyčia“ pavartojo tik tris kartus. Kartą – savo pastaboje Petruj, o du kartus – kitu atveju, kai mokė savo mokinius, kaip tinkamai elgtis kilus nesusipratimams tarp jų (Mato 18:17). Kitas kartas, kai šis žodis pasirodo, yra Apaštalų darbų 2:47, po pasakojimo apie tris tūkstančius žmonių, kurie priėmė Kristų dėl Petro pamokslo Sekminių dieną. Tai paprastas teiginys, kuriame tiesiog sakoma, kad „Viešpats kasdien pridėdavo prie bažnyčios tuos, kurie turėjo būti išgelbėti“.

Šiame paprastame fakto teiginyje yra vietos apmąstymams. Vien per Sekminių dieną trys tūkstančiai žmonių prisijungė prie „bažnyčios“, o po to „kasdien“ prisidėdavo nauji atsivertėliai, tačiau nėra jokių įrašų apie kokias nors oficialias įšventinimo apeigas, išskyrus krikštą vandeniu. Visi šie atsivertėliai buvo žydai. Kai, paveikti apaštalo įtikinamo tarnavimo, jie suprato, kad Jėzus, kurį jų vadovai nukryžiuvo, iš tiesų buvo pažadėtasis Mesijas, jie įtikėjo Juo ir buvo pakrikštyti.

Viskas buvo taip paprasta! Vėliau, kai mokinių skaičius išaugo ir jie susirinkdavo tarpusavio ugdymui, šios žmonių grupės buvo vadinamos bažnyčiomis. Apaštalų darbų 11:22 skaitome apie „bažnyčią, kuri buvo Jeruzalėje“. Romiečiams 16:5 Paulius siunčia sveikinimus „bažnyčiai, kuri yra jų namuose“, tai yra Priskilos ir Akvilos namuose.

Iš šių tekstų susidaro mintis, kad ankstyvuosiuose krikščionybės laikais kiekviena tikinčiųjų grupė, nepriklausomai nuo jos dydžio ir vietos, buvo laikoma bažnyčia. Iš tiesų, tai buvo bažnyčia, nes kiekvieną tokį tikinčiųjų susirinkimą sudarė tie, kurie

Evangelijos dėka buvo pašaukti atsiskirti nuo pasaulio ir eiti Jėzaus pėdomis.

Šios atskiros grupės neturėjo jokių konfesinių pavadinimų. Jos buvo identifikuojamos pagal savo buvimo vietą, vadinamos Jeruzalės bažnyčia, Filipų bažnyčia, Romos bažnyčia arba, kaip kai kuriais atvejais, bažnyčia, kuri rinkosi vieno ar kito tikinčiojo namuose.

Apreiškimo knygos 2 ir 3 skyriuose minimos septynios bažnyčios, identifikuojamos pagal miestus, kuriuose jos buvo įsikūrusios, ir joms siunčiamos specialios žinutės. Yra priežasčių manyti, kad šios septynios bažnyčios simboliškai atstovauja visiems tikintiesiems įvairiais laikotarpiais, pradedant nuo Sekminių ir tęsiantis iki dabar. Tai yra kitas, platesnis žodžio „bažnyčia“ vartojimas, apibūdinantis visus visur, kuriuos Viešpats laiko pašauktais iš pasaulio tarnauti Jam ir Jo reikalui.

Jėzus turėjo omenyje plačią, bendresnę šio žodžio reikšmę, kai Petruui pasakė, kad „mirties jėgos“ nepaims viršaus prieš bažnyčią. Būtent šią reikšmę Paulius taiko, kai Efeziečiams 1:22, 23 kalba apie Kristų kaip apie „visų daiktų Galvą bažnyčiai, kuri yra jo kūnas“. Būtent šia prasme Paulius vėl rašo apie „gyvojo Dievo bažnyčią, tiesos stulpą ir pamatą“ (1 Timotiejaus 3:15).

1 Korintiečiams 12:12, 13 Paulius išsamiau aptaria mintį, kad bažnyčia yra Kristaus „kūnas“. Jis sako: „Žmogaus kūnas turi daug dalių, bet tos daugybė dalių sudaro vieną visą kūną. Taip pat yra ir su Kristaus kūnu. Kai kurie iš mūsų yra žydai, kai kurie – pagonyns, kai kurie – vergai, o kai kurie – laisvieji.

Bet mes visi vienu Dvasia esame pakrikštyti į vieną kūną ir visi turime tą pačią Dvasią.“

Kaip prisijungti

Kaip tapti bažnyčios nariu – tai yra, bažnyčios, kurią įkūrė Jėzus ir apaštalai? Anksčiau cituotame Apaštalų darbų 2:47 rašoma, kad „Viešpats kasdien pridėdavo prie bažnyčios tuos, kurie turėjo būti išgelbėti“. Tai rodo, kad tapimas Viešpaties bažnyčios nariu priklauso nuo Jo. Manome, kad tai pripažintų visi krikščionys. Tačiau kaip tiksliai Viešpats priima narius į savo bažnyčią ir kokius reikalavimus reikia atitikti, kad Viešpats pripažintų tave kaip priklausantį jo bažnyčiai?

Trumpai tariant, Šventasis Raštas nurodo, kad priartėjimo prie bažnyčios žingsniai yra, pirma, atgailaujantis pripažinimas, kad esame nuodėmės prakeiktos ir mirštančios rasės nariai, todėl savo teisumu negalime stovėti prieš Dievą (Izaijo 64:6; Morkaus 2:17; Apaštalų darbų 26:20). Toliau – Jėzaus Kristaus priėmimas kaip mūsų asmeninio Atpirkėjo ir Gelbėtojo, suvokiant, kad tik per Jo pralieto kraujo vertę galime būti priimtini Dievui. Apaštalų darbai 13:38, 39; 16:31; Romiečiams 3:21–23; 5:1

Tada, remdamiesi pasitikėjimu Atpirkėjo pralieto kraujo nuopelnais, esame kviečiami atsiduoti be išlygų Dievo valiai vykdyti. Galėtume tai vadinti savęs „pašventimu“ Dievui. Pabrėžkime, kad šis pašventimas yra skirtas Dievui, o ne žmogui ar kokiam nors žemiškai organizacijai.

Biblija labai aiškiai nurodo, ką šis pašventimas reikš mūsų gyvenimuose. Jėzus pasakė: „Jei kas nori eiti paskui mane [būti mano mokiniu], teatsisako savęs,

kasdien imk savo kryžių ir sek paskui mane“ (Luko 9:23). Atsisakyti savęs nereiškia tiesiog atsisakyti kokio nors menko malonumo ar pasitenkinimo trumpam laikui ar net visam laikui. Tai, greičiau, kaip rodo pats žodis, visiškai savęs atsižadėjimas. Tai tas pats žodis, kurį Jėzus vartojo, kai pranašavo, kad Petras tris kartus visiškai paneigs jį pažįstantis (Mato 26:33, 34). Taigi, atsižadėti savęs reiškia visiškai atimti iš savęs teisę pripažinti savo valią ir vietoj to priimti Dievo valią, išreikštą per Kristų ir Šventąjį Raštą.

Kokia yra Dievo valia tiems, kurie, atsakydami į Jėzaus kvietimą, visiškai atsižada savęs? Ji išreikšta jo tolesniame kvietime kasdien imti savo kryžių ir sekti juo. Jėzus naudojo kryžiaus nešimo simboliką, norėdamas pažymėti ėjimą į mirtį. Kai Jėzus išsakė šį kvietimą, jis pats aukojo savo gyvybę. Jo auka buvo užbaigta ant Kalvarijos, kai jis sušuko: „Viskas baigta.“ (Jono 19:30)

Tie, kurie priima Kristaus kvietimą imti savo kryžių ir sekti Juo, taip pat aukoja savo gyvybes aukojančioje tarnystėje. Ne visi jie yra tiesiogine prasme nukryžiuoti, nors krikščionybės amžiaus pradžioje kai kurie buvo. Daugelis kentėjo kankinių mirtį kitais būdais. Tačiau kiekvieno Mokytojo pasekėjo atveju turi būti ir bus pasiryžimas tarnauti ir kentėti, nepaisant pasekmių.

Šis Jėzaus pėdomis sekimo klausimas Pauliaus apibūdinamas kaip „buvimas įskiepytas į jo mirties panašumą“ (Romiečiams 6:5). Prieš atėjimą pas Kristų buvome „mirę nusikaltimuose ir nuodėmėse“ (Efeziečiams 2:1). Tačiau per paklusnų tikėjimą jo pralieto kraujo nuopelnuose esame išlaisvinti iš Adomo pasmerkimo. Vis dėlto mes mirštame, tačiau

ne kaip nusidėjėliai, o kaip bendrai aukojantys su Jėzumi. Paulius išreiškė šią mintį, kai rašė: „Todėl, broliai, aš jus maldauju Dievo gailestingumo vardu, kad jūs paaukotumėte savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui priimtina auką, nes tai yra jūsų protinga tarnystė.“ Romiečiams 12:1

Pakrikštyti Kristuje

Romiečiams 6:3,4 Paulius rašė: „Argi nežinote, kad mes visi, kurie esame pakrikštyti į Kristų Jėzų, esame pakrikštyti į jo mirtį? Todėl mes esame palaidoti su juo per krikštą į mirtį, kad, kaip Kristus buvo prikeltas iš mirusiųjų per Tėvo šlovę, taip ir mes gyventume nauju gyvenimu.“ Čia minimas krikštas nėra krikštas vandeniui, bet krikštas į Kristų ir į jo mirtį.

Žodis „krikštas“ Naujajame Testamente yra išverstas iš graikų kalbos žodžio, reiškiančio „palaidoti“ arba „panardinti“. Mūsų krikštas į Kristų yra mūsų valios palaidojimas į jo valią. Tai yra mirties krikštas, nes Dievo valia yra, kad mes mirtume su juo.

Apreiškimo 20:4 šią mintį simbolizuoja žodis „nukirsta galva“. Čia skaitome apie tuos, kurie „nukirsta galva dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo Žodžio“. Tai nereiškia tiesioginio galvos nukirtimo, bet mūsų valios, kurią simbolizuoja galva (), atsisakymą ir Kristaus priėmimą kaip mūsų Galvą. Efeziečiams 5:23; Kolosiečiams 1:18

Paulius toliau išplėtoja šį punktą, sakydamas: „Vienu Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną“ (1 Korintiečiams 12:13). Būtent Šventosios Dvasios įtaka, per Tiesos Žodį, mus traukia prie Viešpaties ir veda jo meilė, kad visiškai atsiduotume Jam. Kadangi šis pašventimas reiškia atsisakymą savo

valios ir Dievo valios priėmimą Kristuje, Jėzus taip tampa mūsų Galva, o mes tampame bažnyčios, kuri yra jo kūnas, nariais, jei esame ištikimi savo padėčiai prieš Dievą net iki mirties. Apreiškimo 2:10

Taigi matome, kaip Dievas savo Dvasios galia priima būsimus narius į Kristaus bažnyčią. Mūsų, kaip individų, vaidmuo yra tik pasiduoti jo Dvasios įtakai ir žengti žingsnius, kuriuos nurodo dieviškasis Žodis; tai yra, atgailos, Kristaus priėmimo ir visiško pašvęstumo Dievo valiai žingsnius.

Ar, atlikę šiuos žingsnius, galime žinoti, ar Dievas mus priėmė ir pripažįsta mus kaip bažnyčios, Kristaus kūno, narius, esantys bandomajame laikotarpyje? Mes tikime, kad taip. Paulius jau minėtame tekste sakė, kad „būdami su juo palaidoti krikštu mirtyje, kad kaip Kristus buvo prikeltas iš mirusiųjų Tėvo šlove, taip ir mes turėtume vaikščioti naujame gyvenime“ (Romiečiams 6:4). Ar mes džiaugsmingai gyvename „nauju gyvenimu“?

Paulius taip pat rašė: „Jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys; senieji dalykai praėjo, štai viskas tapo nauja.“ (2 Korintiečiams 5:17). Ar senieji dalykai, priklausantys mūsų gyvenimo „praeities laikams“, praėjo, ta prasme, kad jie mums nebeturi jokio tikro patrauklumo? (Efeziečiams 2:3). Ar didžiausią džiaugsmą randame Viešpaties naujuose dalykuose – mūsų naujame dieviškosios tarnystės pašaukime – mūsų naujose viltyse, naujuose tiksluose, naujuose siekiuose?

Žengę šį visiško pašventimo Viešpačiui žingsnį, mūsų buvę draugai ir giminaičiai gali mūsų nesuprasti. Kai kuriais atvejais jie gali netgi mus persekioti. Bet kuriuo atveju jie neberas mummyse

tokio pat draugiškumo, nes jie nebus suderinti su mūsų nauju gyvenimo būdu. Mes jų nemylėsime mažiau, nei nustosime daryti viską, ką galime dėl jų, bet sužinosime, kad pasaulio keliai ir pašvęstųjų Dievo žmonių keliai dažnai yra toli vienas nuo kito. Ar mes patiriame tai?

Paulius vėl rašė: „Ko akys nematė, ko ausys negirdėjo, kas į žmogaus širdį neįėjo, tai Dievas paruošė tiems, kurie Jį myli.“ Tada jis priduria: „Dievas mums tai apreiškė savo Dvasia, nes Dvasia viską ištiria, netgi Dievo gelmes.“ 1 Korintiečiams 2:9, 10

Ar Viešpats kasdien veda mus į gilesnį Jo Žodyje esančių nuostabių tiesų suvokimą? Ar Jo Žodžio „giliausi dalykai“, susiję su mūsų pašaukimu Kristuje Jėzuje, tampa aiškesni, kai stengiamės pažinti ir vykdyti Jo valią? Jei taip, turime papildomą įrodymą, kad Jis priėmė mūsų pašventimą ir veda mus teisumo keliu.

Pats Jėzus mums suteikia labai aiškų užtikrinimą dėl mūsų padėties Dievo akivaizdoje. Pirmiausia jis skelbia: „Kas ateina pas mane, to aš neišmesiu.“ (Jono 6:37). Keletą eilučių toliau jis tęsia: „Niekas negali ateiti pas mane, jei Tėvas, kuris mane siuntė, jo nepatrauks“ (44 eilutė). Jei jaučiam Dievo traukiančią jėgą per Kristų, kokio dar užtikrinimo mums reikia?

Iš tiesų, mūsų džiaugsmas dvasiniais dalykais, susijusiais su nauju gyvenimo būdu, kuriuo einame; mūsų susidomėjimo praradimas buvusiais kūno ir pasaulio dalykais; tam tikras nesupratimas, o gal net ir persekiojimas iš pasaulio pusės; mūsų vis didėjantis dvasinių dalykų vertinimas, ypač susijusių

su mūsų dangiškuoju pašaukimu – visa tai yra įrodymų, kad mūsų pašventimas buvo priimtas Dievo ir kad mes iš tikrųjų buvome „pakrikštyti“ į Kristų.

Krikštas vandeniui

Natūraliai kyla klausimas apie vandens krikštą, ir tai yra teisinga, nes pats Jėzus buvo pakrikštytas vandeniui, o mes turime sekti jo pėdomis. Koks yra vandens krikšto tikslas? Jonas Krikštytojas krikštijo atgailai. (Mato 3:11). Jis negalėjo suprasti, kodėl Jėzus paprašė krikšto, nes žinojo, kad Jėzus nebuvo nusidėjęs, o šventasis ir teisingasis. Mato 3:13–15; Hebrajams 7:26

Jono krikštas buvo skirtas tik žydų tautos nariams. Jis simbolizavo jų sugrįžimą prie sandoros su Dievu, pagal kurią Jis elgėsi su visa tauta – sandoros, sudarytos prie Sinajaus kalno. Jono krikštas taip pat turėjo paruošti žydus priimti savo Mesiją, Kristų Jėzų, kai vėliau prasidės jo tarnystė. Morkaus 1:4, 5; Luko 1:13–17; Apaštalų darbų 13:24, 25

Jėzus nebuvo pakrikštytas dėl atgailos už nuodėmes. Prašydamas Jono pakrikštyti jį, jis tiesiog pasakė: „Leisk dabar taip būti, nes taip mums dera įvykdyti visą teisumą“ (Mato 3:15). Mes sekame Jėzaus pavyzdžiu, kai priimame vandens krikštą. Jam tai buvo jo sandoros simbolis paaukoti savo gyvybę ir vilties, kad, jei bus rastas ištikimas, bus prikeltas iš mirusiųjų.

Kaip tinkamai vandens panardinimas vaizduoja šias dvi mintis. Kai krikštytojas panardina žmogų į vandenį, jis tampa bejėgis jo rankose ir liktų palaidotas, kaip miręs, jei nebūtų iškeltas iš vandens. Taigi, savo pašventime mes atiduodame

save mirti su Kristumi, įkvėpti Dievo pažadų, kad būsime prikeliami prisikėlime, kaip ir Jėzus, kad būtume susiję su juo didžiajame ateities jo karalystės darbe. Romiečiams 6:4,5; Filipiečiams 3:10,11

Taigi, krikštas vandeniui yra gražus mūsų tikrojo krikšto į Kristų simbolis. Jis nėra būtinas ta prasme, kad tai yra išgelbėjimo sakramentas. Tačiau, kadangi tie, kurie yra tinkamai pasirengę panardinimui į vandenį, atsisakė savo valios ir įsipareigojo vykdyti Viešpaties valią, jie pripažins, kad tai yra dalis Viešpaties valios jiems, ir jie mielai tai vykdys. Bet koks kitas požiūris reikštų, kad Dievo valiai skirta meilė nėra visiškai viską apimanti.

Bažnyčios organizacija

Šventajame Rašte nėra nurodyta, kad įvairios vietinės išrinktųjų grupės ankstyvuosiuose krikščionybės metais turėjo kokius nors sudėtingus organizacinius susitarimus, taip pat Biblija nemoko, kad tai buvo Dievo planas bažnyčiai. Tačiau tuo metu mokiniai nebuvo visiškai be organizacijos. Jų susirinkimai vyko tvarkingai, o įvairios tarnystės privilegijos buvo paskirstytos skirtingiems asmenims pagal jų įvairius sugebėjimus. Mato 25:15; 1 Korintiečiams 14:40; 2 Tesalonikiečiams 3:6,7; Titui 1:5

Ankstyvosios Bažnyčios struktūroje Jėzus buvo visuotinai pripažįstamas kaip Galva. Tai atitiko pačio Jėzaus nurodymus savo mokiniams, kai jis pasakė: „Vienas yra jūsų Mokytojas – Kristus, o jūs visi esate broliai.“ (Mato 23:8). Paulius rašė: „Kristus yra Bažnyčios Galva, o Jis yra Kūno Gelbėtojas.“ (Efeziečiams 5:23). 1 Korintiečiams 11:3 jis pateikia

tą pačią mintį, sakydamas, kad „kiekvieno vyro Galva yra Kristus; ... o Kristaus Galva yra Dievas.“

Jėzus yra ne tik savo bažnyčios Galva, bet ir jos pamatas. „Niekas negali padėti kito pamato“, – rašė Paulius, „kaip tik tas, kuris jau yra padėtas, t. y. Jėzus Kristus“ (1 Korintiečiams 3:11). Bažnyčios nariai taip pat vadinami „Dievo namais“, kurie, kaip skelbiama, yra „pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, o pats Jėzus Kristus yra kertinis akmuo“. Efeziečiams 2:19, 20

Apaštalas Petras rašė: „Todėl ir Raštuose parašyta: „Štai aš dedu Sione kertinį akmenį, išrinktą, brangų, ir kas juo tiki, nebus sugėdintas““ (1 Petro 2:6). Apreiškimo 14:1–4 apaštalas Jonas taip pat patvirtina, kad Jėzus yra „pagrindinis kertinis akmuo“ Sione – užbaigtoje bažnyčioje. Tai ypač verta paminėti, turint omenyje nesusipratimą, susijusį su Jėzaus teiginiu: „Tu esi Petras, ir ant šios uolos aš pastatysiu savo bažnyčią.“ Mato 16:18

Šis teiginys buvo klaidingai aiškinamas taip, kad Petras turėjo būti „uola“, ant kurios bus pastatyta Kristaus bažnyčia. Tačiau šis aiškinimas pasirodo esąs klaidingas, kai sužinome, kad Jėzus, sakydamas šį teiginį, naudojo du skirtingus graikų kalbos žodžius. Kai jis pasakė: „Tu esi Petras“, graikų kalbos žodis, išverstas kaip „Petras“, yra „petros“, reiškiantis „uolos gabalą“. Tačiau, kai jis pasakė: „Ant šios uolos aš pastatysiu savo bažnyčią“, jis vartojo graikų žodį „petra“, reiškiantį „uolos masę“, tarsi riedulį.

Petras ką tik pasakė Jėzui: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus“ (Mato 16:16). Jėzus buvo patenkintas šiuo prisipažinimu. Galime perfrazuoti jo atsakymą

Petrui, kad jo prasmė taptų šiek tiek aiškesnė: „Petrai, tavo vardas reiškia, kad esi mažas uolos gabalas – tarsi akmenukas. Palyginti su tavo vardo reikšme, didis faktas, kad esu Mesijas ir Dievo Sūnus, yra tarsi didžiulis uolos masyvas – didžiulis riedulys – ir bažnyčia bus pastatyta ant manęs kaip ant pamato.“

Kito mėnesio žurnalo „Aušra“ numeryje aptarsime temą „Bažnyčia“. Svarbios temos, kurios bus aptariamos: dvylikos apaštalų ir kitų bažnyčios tarnų vaidmuo; bažnyčios misija; ir dangiškasis bei žemiškasis Dievo plano etapai dėl visos žmonijos išgelbėjimo per Kristų.

Tarptautiniai Biblijos studijų užsiėmimai

Liepos 5 d. pamoka

Tikintis šimtininkas

**Pagrindinė eilutė: „Jėzus, tai išgirdęs, nustebo ir tarė tiems, kurie ėjo paskui jį: „Iš tiesų sakau jums: tokio didelio tikėjimo neradau net Izraelyje.“
Mato 8:10**

**Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Mato 8:5-13**

Per savo žemiškąją tarnystę Kristus atliko daug stebuklų Kapernaume, kuris buvo Galilėjoje, įskaitant šimtininko tarno išgydymą. Šiame pasakojime, nors nėra rašytinių įrodymų, kad šis tarnas buvo geras, galima daryti prielaidą, kad šimtininkas buvo tvarkingas žmogus. Tokie žmonės paprastai ieškojo ir įdarbindavo paklusnius tarnus. Be to, pokalbyje su mūsų Viešpačiu jis pareiškė, kad yra įpratęs, jog jo tarnai vykdo jo nurodymus. Nors centurionas buvo pagonis, jis pasiūlė Jėzui tiesiog ištarti žodį. Jis tikėjo, kad Viešpats turi galingų jėgų, kurioms nereikia, kad Jis asmeniškai aplankytų ir palies tarno, kad jį išgydytų. Mato 8:5–9

Mūsų pagrindinė eilutė atskleidžia, kad Jėzus stebėjosi romėnų šimtininko tikėjimu. Kita vertus, žydai kentėjo nuo netikėjimo, kad Jis iš tiesų yra jų seniai pažadėtas Mesijas. „Aš jums sakau: daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir sėsis su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu, vadinamuoju „“, dangaus karalystėje. Bet karalystės vaikai bus išmesti į išorinę tamsą: ten bus verksmas ir dantų griežimas. Ir Jėzus

tarė šimtininkui: „Eik savo keliu; ir kaip tu tikėjai, taip tau ir bus padaryta.“ Ir jo tarnas buvo išgydytas tą pačią valandą.“ Mato 8:11-13

Šiuose žodžiuose mums yra pamoka, kad Jėzaus galios buvo beribės. Be to, jo palaiminimai mums yra proporcingi mūsų pasirengimui juos priimti tikėjimu; nes „be tikėjimo“ neįmanoma patikti Dievui. (Hebrajams 11:6). Taigi tie, kurie negali pasinaudoti tikėjimu, negali dalytis palaiminimais, siūlomais pagal dangiškąjį pašaukimą, bet turi laukti, kol žemėje bus įkurta Dievo šlovinga karalystė. Mato 6:10

Dangiškosios karalystės klasės branduolys nuo Sekminių dienos trejus su puse metų buvo žydų, kol Kornelijus buvo priimtas kaip pirmasis atsivertęs pagonis. Nuo tada „skiriamoji siena“ tarp žydų ir pagonių, kuri anksčiau trukdė pastariesiems visapusiškai dalytis Dievo malonėmis, buvo nugriauta. (Efeziečiams 2:14). Nuo to laiko iki dabar Viešpats „šaukė“ ir rinko mokinius iš visų tautų.

Nors ištikimieji žydai turės dalį dangaus karalystėje, tauta buvo atmesta ir įmesta į pasaulio „tamsa“. Jie „verkė ir griežė dantimis“ beveik dvidešimt amžių. Tačiau, pagal Raštus, ateis laikas, kai Dievas maloningai atleis jų nuodėmes ir išgelbės juos nuo tautinės aklumo. (Jeremijas 31:31–34). Jie bus palaiminti, kartu su visomis žemės giminėmis, Mesijo karalystėje. Pradžios 12:3; 28:14

Kiek Dievo pašvęstieji šventieji turėtų džiaugtis šiuo nuostabiu pasirūpinimu. Visi, kurie priims išgelbėjimo pasiūlymą ir paklus Dangaus Tėvo didingam planui įtvirtinti taiką ir teisumą per amžius,

pasieks tobulą ir amžiną gyvenimą žemėje.
Apreiškimo 21:1-5

Petra atkūrė

Pagrindinė eilutė: „Kai jie baigė valgyti, Jėzus tarė Simonui Petriui: „Simonai, Jono sūnau, ar tu mane myli labiau už šituos? Jis atsakė: „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš tave myliu.“
Jėzus tarė: „Ganyk mano avinėlius.“
Jono 21:15

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Jono 18:15-18, 25-27; 21:15-17

Po savo prisikėlimo ir keturiasdešimt dienų Kristus buvo visada šalia, nors savo mokiniams pasirodydavo tik retkarčiais. Tuo metu jis užtikrino savo pasekėjus, kad prisikėlė, sustiprino jų tikėjimą ir davė jiems nurodymus dėl jų vaidmens po jo žengimo į dangų. Vienas iš tokių susitikimų įvyko prie „Tiberijaus jūros“, arba Galilėjos jūros. Jono 21:1

Kaip dalis šiandienos pamokos, mokiniai patyrė stebuklingą žuvų sugavimą po to, kai Jėzus davė jiems nurodymus mesti tinklą į dešinę laivo pusę. Iš pradžių jie nesugebėjo atpažinti mūsų Viešpaties, stovinčio ant kranto. Tada Jonas – „tas mokinyš, kurį Jėzus mylėjo“ – suprato, kad ten stovintis nepažįstamasis yra prisikėlęs Viešpats, ir paskelbė savo įsitikinimą Petriui. Jono 21:3-6

Petras, veiklus žmogus, be abejonės, vis dar širdyje kenčiantis dėl ankstesnio Kristaus išsižadėjimo, nėrė į jūrą ir nuplaukė į krantą, tačiau, pasiekęs krantą, akivaizdžiai buvo nedrąsus. Jis nėjo tiesiai pri o Jėzaus, bet palaukė ir padėjo ištraukti tinklą, pilną

žuvų, į krantą. Kai valtis priplaukė ir viskas buvo pritvirtinta ir saugu, pastebėta, kad nepažįstamasis turėjo anglių ugnį ir ant jos žuvų, ir pakvietė pavargusius „ateiti ir valgyti“ su juo. Jono 21:7-12

Pirmojoje iš trijų panašių užklausų mūsų pagrindinėje eilutėje užrašyta, kad Jėzus paklausė Petro, ar jis myli jį labiau nei žvejojbos verslą. Tada Jėzus jam paklausė antrą kartą: „Simonai, Jono sūnau, ar tu mane myli?“ Jis atsakė: „Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš tave myliu.“ Jėzus tarė: „Ganyk mano avis.“ Trečią kartą jis jam tarė: „Simonai, Jono sūnau, ar tu mane myli?“ Petras nuliūdo, kad Jėzus trečią kartą jo paklausė: „Ar tu mane myli?“ Jis atsakė: „Viešpatie, tu viską žinai; tu žinai, kad aš tave myliu.“ Jėzus tarė: „Ganyk mano avis.“ Jono 21:16, 17

Mąstydami apie Petrą, prisimename jo žodžius, kad net jei visi ir apsišalytų nuo Jėzaus, jis pats to nepadarytų. Kaip gi jam turėjo skaudėti širdį, kai, kaip ir Mokytojas buvo pranašavęs, išgirdo gaidžio giedojimą, nes jis tris kartus išsižadėjo savo Viešpaties, iš savo lūpų išleisdamas keiksmažodžius (Mt 26, 69–75). Tai gili pamoka apie mūsų pačių žmogiškąsias silpnybes ir būtinybę rodyti gailėstingumą vieni kitiems. Atrodo, kad šio pasirodymo prie Galilėjos jūros krantų metu, kalbėdamas su Petru, Jėzus iš esmės jį raminosi. Taip Mokytojas parodė, kad pasitiki, jog Petras ateityje bus atsargus ir, vėl tapęs vertingu savo Viešpaties tarnu, iki savo kelio pabaigos toliau aukos viską ant aukos altoriaus.

Visapusiškas šio dalyko supratimas tikrai turėtų mus vesti prie širdies, kuri atitinka mūsų Dangiškojo Tėvo širdį. Mes ne tik sieksime būti teisingi, dorai ir tyri

savo veiksmuose, bet ir trokšime būti gailestingi
kitiems, nes, kaip ir mes, jie taip pat patiria sunkumų.
Psalmių 136:1-26

Tarptautiniai Biblijos tyrinėjimai

Liepos 19 d. pamoka

Jėzus susitinka su Zakariju

**Pagrindinė eilutė: „Kai Jėzus priėjo tą vietą, pakėlė akis, pamatė tą vyrą ir tarė: „Zachejau, skubėk ir nulipk. Šiandien aš turiu būti tavo svečias.“
Luko 19:5**

**Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Luko 19:1-10**

Zachejus buvo turtingas mokesčių rinkėjas, gyvenęs Jericho regione. Kaip žydas, jis buvo niekinamas savo tautiečių, nes mokesčių rinkėjai buvo žinomi dėl to, kad apgaudinėjo mokesčių mokėtojus. Dar blogiau, jis dirbo Romos valdžiai. Kai Jėzus keliavo į Jeruzalę irėjo pro Jerichą, pasakojime rašoma, kad Zachejus „norėjo pamatyti, kas yra Jėzus, bet, kadangi buvo žemo ūgio, negalėjo peržengti minios. Todėl jis nubėgo į priekį ir užlipo ant figmedžio, kad galėtų jį pamatyti, nes Jėzusėjo ta kryptimi.“ Luko 19:3,4

Mūsų pagrindinė eilutė rodo, kad Jėzus turėjo gebėjimą skaityti žmonių širdis. Žydų stebėtojų išdidumas buvo akivaizdus, nes jie buvo šokiruoti sužinoję, kad Mokytojas nori vakarieniauti šio asmens, kurį jie laikė nusidėjėliu, namuose. Tačiau Zachejus Jėzų priėmė džiaugsmingai. Luko 19:6,7

Tada Zakarijas paskelbė apie atlyginimą – pusę savo turto jis atiduos vargšams, o keturgubą atlyginimą sumokės visiems, kuriems jis padarė skriaudą. (Luko 19:8). Mozės įstatymas paprastai

nereikalavo, kad žmonės atlygintų keturgubai; paprastai tai buvo skriaudos vertė plius penktadalis. (Kunigų 5:14–16; Skaičių 5:5–7). Zakarijas nuėjo dar toliau. Tada Jėzus paskelbė, kad išgelbėjimas atėjo į Zakarijo namus. Tai, atrodo, reiškia, kad dieviškosios perspektyvos požiūriu jis buvo atstatytas į Dievo malonę, parodęs tokį charakterį, kuris gali būti panaudotas Dievo tarnystei. Luko 19:9

Kaip pašvęsti Kristaus pasekėjai, iš šio pasakojimo galime pasimokyti pamokų, kurias galime pritaikyti savo gyvenime. Jos turėtų mus padaryti jautresnius poreikiui likti labai arti Viešpaties savo mintimis, žodžiais ir darbais. Kaip netobuli žmonijos pavyzdžiai, netgi Dievo Dvasios pradėti vaikai supranta, kad yra įmanoma pasiduoti nuodėmei. Tokie veiksmai gali būti netyčiniai arba iš dalies tyčiniai, galintys turėti sunkių pasekmių. Kai įvyksta nuodėmės, jas reikia pripažinti ir atgailauti, jei norime atgauti visą Dievo palankumą. Malda ir mūsų protų pripildymas šventomis mintimis gali būti dvi veiksmingos priemonės, padedančios užkirsti kelią nuodėmei mūsų gyvenime arba sumažinti jos dažnumą.

Vienas žinomas krikščioniškas rašytojas pateikė tokią pastabą apie šią pamoką: „Galime rasti paralelių tarp šio įvykio, kuris priklausė žydų amžiaus pabaigai ir kūniškajam Izraeliui, ir šio amžiaus pabaigos bei dvasinio Izraelio. Šiandien randame kai kuriuos atkritusius nuo Viešpaties Malonės Sandoros, kaip Zakarijas buvo atkritęs nuo Viešpaties Įstatymo Sandoros. Galime pastebėti, kad jie gyvena tam tikru mastu nuodėmėje, užsiimdami verslu, kurį patys pripažįsta esant neteisingą ir pažeidžiantį jų sąžinę. Todėl mes, kaip

„ „, neturime praeiti pro juos su Evangelijos žinia, didžiosios džiaugsmo naujiena; bet jei kas nors iš jų parodys susidomėjimą dabartine tiesa, turime stengtis jiems padėti, kaip mūsų Viešpats ir Galva padėjo Zachejui.“

Jėzaus ir Zakarijo patirtyje matome nuostabų pavyzdį, kuriuo turėtume sekti bendraudami su kitais, ypač su tikėjimo šeima, mūsų broliais Kristuje.

Tarptautiniai Biblijos studijų užsiėmimai

Liepos 26 d. pamoka

Marija – ištikima motina

Pagrindinė eilutė: „*Marija saugojo visa tai ir mąstė apie tai savo širdyje.*“
Luko 2:19

Išrinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Luko 1:26–56; 2:15–19; Jono 2:1–5; 19:25–27

Šios dienos pamoka prasideda Betliejuje, kuriame buvo pilna keliautojų, atvykusių registruotis į Cezario Augusto paskelbtą gyventojų surašymą. Tarp minios buvo Juozapas, dailidė iš Nazareto, ir jo sužadėtinė Marija, kuri laukėsi vaiko. Jie nukeliavo ilgą kelią, kad įvykdytų Romos įsakymą, klajojo dulkėtais keliais ir ieškojo prieglobsčio perpildytame mieste. Luko 2:1-3

Netoliese, laukuose, esančiuose netoli Betliejaus, piemenims pasirodė Dievo angelas, kuris paskelbė Gelbėtojo, Kristaus Viešpaties, gimimą. „Ir angelas jiems tarė: „Nebijokite, nes štai aš jums skelbiu didelę džiaugsmo naujieną, kuri bus skirta visai tautai. Šiandien jums Dovydo mieste gimė Gelbėtojas, kuris yra Kristus Viešpats.“ Angelo žinią lydėjo dangaus gausybė, šlovinanti Dievą. Luko 2:8–14

Pasakojimas tęsiasi: „Kai angelai juos paliko ir sugrįžo į dangų, piemenys tarė vieni kitiems: „Eikime į Betliejų ir pažiūrėkime, kas ten įvyko, apie ką mums pasakė Viešpats.“

Taigi jie skubėjo ir surado Mariją bei Juozapą ir kūdikį, gulintį édziose. Pamatę jį, jie pasakojo apie tai, kas jiems buvo pasakyta apie šį vaiką, ir visi, kurie tai girdėjo, stebėjosi tuo, ką piemenys jiems pasakojo.“ Luko 2:15–18

Visa tai, kas įvyko, Marijai buvo nesuprantama, o mūsų pagrindinė eilutė rodo, kad ji galbūt mąstė, kokios bus šių įvykių pasekmės. Nors angelas jai jau prieš kelis mėnesius buvo paskelbęs, kad ji pagimdys sūnų, kuriam bus duotas „Dovydo sostas“, Marija tikriausiai nesuvokė visos šių dieviškų planų, susijusių su jos sūnumi, apimties.

Be to, Marija tuo metu negalėjo numatyti, kad Jėzus bus nukryžiuotas maždaug po trisdešimt trejų metų, po trijų dienų prisikels iš mirusiųjų ir taps tūkstančio metų laikotarpiu susiformavusios pasekėjų grupės vadovu – visa tai dėl galutinio tikslo išnaikinti nuodėmę, kančią ir mirtį iš žmonijos.

Siekdami tapti Kristaus klasės dalimi, turime vengti prisitaikyti prie šio pasaulio ir stengtis nepatenkinti kūniškų malonumų, kuriuos kiti laiko normaliu dalyku. Būtent dėl to skaitome: „Mintimis siekite to, kas aukštybėse, o ne to, kas žemėje. Jūs esate mirę, ir jūsų gyvenimas yra paslėptas su Kristumi Dieve“ (Kolosiečiams 3:2, 3). Daugelis veiklų, kurios nėra nuodėmingos, yra malonios kūniui. Skirtingai nuo tam tikrų draudimų, kurie buvo duoti Izraelio tautai, Naujajame Testamente nerasime daug „neturi“ įsakymų. Atvirkščiai, kaip „ “ krikščionys, mes trokštame savo širdyse įgyvendinti meilės įstatymo ir teismo įstatymo „dvasią“. Romiečiams 7:6

Mes tikrai esame palaiminti, kad galime patirti šio teksto tikrovę: „ Mylimieji, dabar mes esame Dievo

vaikai, ir dar neatsiskleidė, kuo būsime; bet žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra.“ 1 Jono 3:2

Dievo atvaizdas

***„Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą,
pagal Dievo atvaizdą jį sukūrė; vyrą ir moterį jis
juos sukūrė.“
Pradžios 1:27***

Filosofai mums sako, kad žmogus, koks jis yra šiandien, yra kur kas protingesnis ir pažangesnis nei bet kada anksčiau istorijoje. Jie teigia, kad evoliucija mus atvedė iki šio taško. Teiginys, kad kiekviena karta yra daug protingesnė už ankstesniąją, buvo padarytas todėl, kad mokslininkai savo skaičiavimais nustatė, jog žmogus žemėje egzistuoja milijonus metų ir tobulėja su kiekviena karta. Kadangi kiekviena karta tapo pažangesnė, jie daro išvadą, kad žmogus dabar pasiekė labai aukštą lygį. Ar ši filosofija teisinga?

Kiek džiaugiamės, kad didis visatos Kūrėjas suteikė mums informacijos šaltinį, iš kurio galime sužinoti, kas yra tiesa, o kas – tik filosofija. Jis pakvietė mus, sakydamas: „Eikime į Viešpaties namus“, ir įžengę į jo mokymosi namus, rasime paties Dievo liudijimą apie žmogų. Psalmių 122:1

Iš šio šaltinio, Biblijos, sužinome, kad žmogus yra „iš žemės“ ir kad Dievas jį sutvėrė iš „žemės dulkių“. (1 Korintiečiams 15:47; Pradžios 2:7). Įkvėpdamas arba įliejdamas į jį „gyvybės kvėpavimą, ... žmogus tapo gyva siela“. Šiame glaustame žmogaus sukūrimo aprašyme nėra net menkiausio užuominos apie vienos gyvybės formos evoliuciją iš kitos arba apie mažiau sudėtingos rūšies virsmą į

sudėtingesnę būtybę. Dievas sukūrė kiekvieną rūšį kaip atskirą ir savitą gyvybės rūšį, kaip skaitome Pradžios knygos pirmajame skyriuje. Po kiekvieno žingsnio, žengto ruošiant žemę gyvybei palaikyti, ir po kiekvieno atskiro augalų, žuvų, paukščių ir žemės gyvūnų sukūrimo Dievas paskelbė, kad „tai buvo gera“. Pradžios knyga 1:10, 21, 25, 31

Pradžios knygos 1:26, 27 skaitome, kad „Dievas tarė: „Sukurkime žmogų pagal mūsų atvaizdą, pagal mūsų panašumą“. Dievo teiginyje pastebime, kad jis pasiūlė daugiskaitinę mintį: „Tegul jie viešpatauja jūros žuvims, padangių paukščiams, gyvuliams, ... ir visiems ropliams, ropojančioms žemėje“. Iš šio pareiškimo akivaizdu, kad kai Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą, „sukūrė juos vyru ir moterimi“, jis turėjo omenyje, kad tiek Adomas, tiek Ieva įvairiais būdais bus gana panašūs į jį patį.

Žodžiai „paveikslas“ ir „panašumas“ hebrajų kalboje reiškia panašumą arba pavyzdį. Žmogus buvo sukurtas kaip Dievo pavyzdys. Kaip tobulas žmogus, Adomas, buvo Dievo pavyzdys? Tikrai ne savo kūno atžvilgiu. Mūsų Kūrėjas yra kur kas pranašesnis būtybė – dvasinė būtybė – o žmogus yra tik kūniška būtybė, kilusi iš žemės. Tačiau mūsų Kūrėjas tam tikrais atžvilgiais tikrai sukūrė žmogų kaip savo atvaizdą. Iš dalies šis panašumas, arba atvaizdas, glūdėjo žmogaus gebėjime mąstyti, prisiminti, suvokti tiek abstrakčias, tiek tiesiogines idėjas, daryti moralinius sprendimus ir turėti intelektualinių bei estetinių savybių.

Tobulam žmogui, Adamui, buvo suteikta Dievui būdinga sąžinės savybė, leidžianti jam atskirti gėrį nuo blogio. Jam buvo suteikta laisva valia, kad jis galėtų visapusiškai naudotis savo pasirinkimo

galiomis. Jei taip nebūtų, žmonija būtų tik mašinos, o mūsų veiksmus kontroliuotų kas nors kitas. Tačiau taip nėra. Jei taip būtų, nebūtų galimybės naudotis gebėjimais ar talentais, taip pat nebūtų galimybės ugdyti individualų charakterį. Ši pasirinkimo laisvė, žinoma, gali būti gera arba bloga, priklausomai nuo to, kaip ji naudojama.

Adomas pasirinko nuodėmę

Adomas, tas nuostabus, pirmasis sukurtas žmogus, buvo apdovanotas visomis fizinėmis ir dvasinėmis gėrybėmis. Visa jo aplinka buvo paruošta taip, kad užtikrintų jo gerovę. Kūrėjas labai aiškiai nurodė Adomui, kad jei jis paklus teisiam Dievo įstatymui, jis gyvens; jei nepaklus Dievo teisingam įsakymui, jis mirs (Pradžios 2:15–17). Kūrėjo nurodymai buvo labai paprasti. Adomo atsakomybė už tai, ar jis bus vertas gyventi amžinai Edeno rojuje, priklausė nuo jo paties pasirinkimo laisvės. Deja, jis buvo paskatintas pasirinkti nuodėmę per nepaklusnumą. Dėl jo nuopuolio iš tobulumo visa žmonija, kurią Adomas ir leva pagimdė, gimė nuodėmėje ir paveldėjo mirties bausmę. Psalmių 51:5; Romiečiams 5:12

Nuodėmės ir mirties viešpatavimas tęsiasi ir tęsis tol, kol bus įvykdytas Dievo tikslas, dėl kurio Jis tai leido, ir ateis laikas jam baigtis. Savo meile Dievas suteikė atpirkėją, išgelbėtoją, netgi savo mylimą Sūnų, Jėzų Kristų, kuris „paragautų mirties“ už kiekvieną žmogų (Hebrajams 2:9). Šis žmogaus išgelbėjimas nuo jo teisingo mirties nuosprendžio buvo nemokamos malonės „dovana“. Romiečiams 5:15-18

Dėl mūsų pirmųjų tėvų nuopuolio į nuodėmę ir per daugelį praėjusių šimtmečių tos savybės, kurios nuo pat pradžių žymėjo žmogų kaip sukurtą pagal savo

Kūrėjo atvaizdą, pastebimos tik palyginti nedidelėje visos žmonijos dalyje. Iš tiesų, kai kurie kilnūs žmonės stengėsi puoselėti tokias Dievo didingo charakterio malones; tuo tarpu kiti tik apsimetė esą dieviški. Šis apsimetimas gali sukurti malonų išorinį elgesį, tačiau jų širdyse gali būti mažai tikro charakterio tyrumo, kuriuo Dievas sukūrė mūsų pirmuosius tėvus.

Kadangi Dievas negali dirbti su tais, kuriems trūksta tikrųjų malonių, Jis uoliai ieškojo tų žmonių, kurie iš savo esybės gelmių rodė gailėstingumo ir meilės savybes. Juos Jis per amžius globojo, kad įgyvendintų savo planą. Pažvelkime į vieną iš šių globotinių, kuris didžiąją savo gyvenimo dalį rodė kai kurias iš šių geriausių savybių. Tai buvo Dovydo sūnus Saliamonas.

Pamokos iš Saliamono

Saliamono pasirinkimo laisvė vėlesniais metais privedė jį prie to, kad jis tapo savo daugybės žmonių reikalavimų auka, ir dėl to jis labai nepatiko Dievui. Tačiau jaunystėje jis buvo labai Dievo palankiai vertinamas. Atrodė, kad Saliamonas paveldėjo iš savo tėvo rūpestingumą, gebėjimą valdyti, dėkingumą už Viešpaties gerumą, kurį Dovydas anksčiau buvo išmokęs prie šventojo pranašo Natanos kojų.

Kai Dovydas paseno ir tapo per silpnas valdyti, jo sūnus Saliamonas, būdamas vos dvidešimties metų, prisiėmė sunkią atsakomybę valdyti Izraelį. Mes galime gerai įvertinti maldą, kurią Dovydas ištarė savo mylimo sūnaus vardu. Tie, kurie yra tėvai ir turi sūnų, gali lengvai suprasti Dovydo rūpestį dėl Saliamono. Mes jaučiame tą patį jausmą savo sūnų

atžvilgiu, kad jie rastų malonę Dievo akyse ir eitų su Juo dorai.

1 Kronikų 28:9, 10 užrašyti žodžiai, kuriuos Dovydas tarė savo sūnui: „O tu, mano sūnau Saliamone, pripažink savo tėvo Dievą ir tarnauk Jam iš visos širdies bei noriai, nes Viešpats ištiria kiekvieną širdį ir supranta kiekvieną troškimą bei kiekvieną mintį. Jei Jo ieškosi, Jis bus tau rastas; bet jei Jį apleisi, Jis tave atmestų amžinai. Dabar apsvarstyk, nes Viešpats tave išrinko pastatyti namus kaip šventovę. Būk stiprus ir atlik tą darbą.“

Viešpats pasirinko Saliamoną šventyklos statybai, kuri buvo Dovydo visos gyvenimo svajonė. Padedamas ir patiriamas ištikimo Dievo pranašo Nataną bei turėdamas Dievo palankumą, Saliamonas greitai įsijautė į savo tėvo planą pastatyti Šventyklą. Jis žinojo, kad Izraelio gerovė priklauso nuo jų laikymosi Dievo Įstatymo ir Jehovos garbinimo.

Saliamonas prašo išminties

Iš didelės meilės Dievui Saliamonas aukojo tūkstantį deginamųjų aukų Gibeone. Jis taip norėjo patikti Dievui, kad paruošė šią didžiulę auką savo Kūrėjui. Būdamas Gibeone, jaunas karalius sapnavo sapną, kuriame jam pasirodė Viešpats (). (1 Karalių 3:5). Dievas tarė Saliamonui: „Paprašyk, ko nori, kad tau duosiu“, ir Saliamono atsakymas buvo nuostabus – toks, kuris galėjo kilti tik iš mylinčios širdies. Saliamonas tarė: „Aš esu tik mažas vaikas: nežinau, kaip vykdyti savo pareigas. ... Duok savo tarnui supratingą širdį, kad galėčiau teisti tavo tautą ir atskirti gėrį nuo blogio, nes kas gi gali teisti šią tavo didžią tautą?“ 1 Karalių 3:7–9

Dievas įvertino nuoširdų Saliamono širdies troškimą. Jis nuostabiu būdu išklausė jo prašymą, suteikdamas Saliamonui „išmintingą ir supratingą širdį“. Tarp netobulų žmonių daugiau niekada nebuvo rasta kito, kuris sugebėtų spręsti taip išmintingai kaip Saliamonas (1 Karalių 3:10, 12). Dėl jo nesavanaudiško prašymo Dievas taip pat pažadėjo: „Aš tau daviau ir to, ko neprašei: turtų ir garbės, kad per visą tavo gyvenimą tarp karalių nebūtų kito tokio kaip tu. Jei eisi mano keliais, laikysiesi mano įstatymų ir įsakymų, kaip ėjo tavo tėvas Dovydas, tada aš pratęsiu tavo dienas.“ 1 Karalių 3:13, 14

Kai Saliamonas pabudo iš savo sapno, jis džiaugėsi supratęs, kad savo prašymu patiko Dievui. Jis atvyko į Jeruzalę ir aukojo taikos aukas bei deginamąsias aukas prieš Sandoros skrynią (1 Karalių 3:15). Netrukus po to jis ėmėsi didžiojo uždavinio – pastatyti Izraelio šventyklą, kaip nurodė Viešpats.

Šventyklos statyba

Prisimename, kaip visos šventyklai skirtos akmenys ir rąstai buvo paruošti, apdoroti ir pažymėti pagal savo vietas, ir tik tada, kai buvo paruošti, jie buvo atgabenti į statybvietę (). Kiekviena dalis puikiai tiko, ir viena su kita sujungta be plaktuko, kirvio ar geležinio įrankio garso. (1 Karalių 6:7). Nors kiekviena šio didingo Šventyklos dalis buvo paruošta skirtingose vietose, kai jos buvo atgabentos į vietą, skirtą jos statybai, nieko nereikėjo keisti.

Kokia tai pamoka krikščioniui! Neturime nė akimirksniui manyti, kad galime neatsakingai leisti laiką ir kad, kai priartėsime prie savo gyvenimo pabaigos, staiga, stebuklingai, būsime tinkami savo vietai karališkoje

šventykloje. Dabar yra pasirengimo laikas. Turime būti formuojami, drožiami, šlifuojami ir skaičiuojami dabar, kad užimtume ypatingą vietą, kurią Viešpats numatė mums savo dvasinėje šventykloje.

Suprantame, kad Saliamono šventykla vaizdavo didesnę statinį. „Jūs esate gyvojo Dievo šventykla“, – sakė Paulius (2 Korintiečiams 6:16). Laikas formotis ir dirbti ruošiantis Dievo dvasinei šventyklai yra dabar. (1 Korintiečiams 3:9; Efeziečiams 2:10; Filipiečiams 1:6; 2:12,13). Kai visos dalys, arba nariai, bus paruošti per savo krikščionišką gyvenimą – paruošti šitame „kreivame ir iškrypusiame“ pasaulyje – jie bus įdėti į savo tinkamą vietą simbolinėje dangiškojoje Šventykloje. Filipiečiams 2:15

Su Saliamono šventyklos pašventinimu buvo susijusios daug džiaugsmingų šventės. (1 Karalių 8:65, 66). Danguje ir žemėje bus didelis džiaugsmas, kai Kristus, dvasinė Dievo Šventykla, bus užbaigta, surinkta ir kai į ją įžengs Dievo šlovė. Visa žemė gaus naudos iš tos Šventyklos užbaigimo ir bus palaiminta, kaip ir fizinis Izraelis pasiekė savo klestėjimo viršūnę Saliamono karaliavimo laikotarpiu. Efeziečiams 2:19-22; Apreiškimo 3:12; 21:22-26

Mūsų dienos

Palikę išmintingąjį karalių Saliamoną šioje jo gyvenimo stadijoje, grįžtame prie mūsų dienų apmąstymų. Pastebime, kad Dangiškojo Tėvo kvietimas vis dar skamba tiems, kuriuose Jis mato bent dalį pirminio žmogaus panašumo į save. Tie, kurie turi pirmines meilės ir paklusnumo Dievui savybes, atsiliepia į dar didesnę kvietimą ir tarnystę

nei Saliamonas ar kiti praeities amžių kilnūs veikėjai. Pats faktas, kad vis dar matome žmones, kurie pašvęsta savo gyvenimą Dievui, pasiryžę eiti jo viengimio Sūnaus pėdomis, mums yra įrodymas, kad šis pašaukimo darbas ir su juo susijęs šlifavimas, drožimas bei formavimas vis dar tęsiasi. Suprantame, kad tai iš tiesų yra būdas įgyvendinti išgelbėjimo planą, kurį seniai pasiūlė Dangiškasis Tėvas. Be to, žinome, kad viskas veikia kartu gėriui tiems, kurie myli Dievą, tiems, kuriuos Jis pašaukė pagal savo tikslą: „Kuriuos Jis iš anksto pažino, tuos ir iš anksto paskyrė būti panašiais į Jo Sūnaus atvaizdą, kad Jis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių.“ Romiečiams 8:28, 29

Ši Rašto vieta mums sako, kad iš anksto nustatyta grupė – bažnyčia – turi būti Dievo Sūnaus, kuris taip pat yra Tėvo atvaizdas, kopijos. Kaip krikščionys, nė vienas iš mūsų šiame gyvenime negali tapti tobulas, kaip buvo Jėzus, kad ir kaip stengtumėmės. Mes taip pat negalime šios garbės prisiimti savo pačių sprendimu. Jei buvome pakviesti tapti Jėzaus pėdomis einančiais pasekėjais, šią garbę mums suteikė Dievas. 1 Tesalonikiečiams 2:12; Hebrajams 5:4

Tai paaiškina šį klausimą, nes kai žiūrime į savo brolius krikščionis, suprasdami, kad jie gavo tą patį kvietimą, kurį gavome mes, atitinkamai branginsime jų bendrystę. Mes priėmėme Tėvo kvietimą su dėkingomis širdimis – jo maloningą Jėzaus aukos suteikimą, leidžiantį mums įžengti į šį santykį. Tai darydami ir apsilvildami mūsų Gelbėtojo teismo drabužį, kad paslėptume savo netobulumus, tapdami priimtini Dievui Jėzaus išpirkimo aukos nuopelnų dėka, mes mielai pašvęstame viską, kad

pradėtume daryti tai, kas patinka mūsų Dangiškajam Tėvui, net jei tai mums kainuotų daug. Izaijo 61:10; Romiečiams 12:1; Efeziečiams 1:5-7

Prieš žengdami šį svarbų žingsnį, turime maldingai apmąstyti, ką reiškia eiti Jėzaus pėdomis ir tapti jo atvaizdu. Mūsų jausmai turi būti nukreipti į tai, kas aukštybėse (Kolosiečiams 3:2). Naujoji valia, naujas protas turi ugdyti Dvasios vaisius ir malones. Norint tapti Jėzaus atvaizdu, reikia nuolat stengtis ugdyti ir rodyti šias charakterio savybes (Galatams 5:22,23; 2 Petro 1:5-7). Reikia siekti visų jausmų, kurie patinka Dievui ir yra suderinti su Viešpaties Dvasia, nors tai užtruks visą gyvenimą, kol Dangiškasis Tėvas mus formuos.

Reikia ne tik rodyti meilę Viešpačiui, Tiesai ir broliams, bet ir jausti meilę bei užuojautą pasauliui. Kad būtume panašūs į Viešpatį Jėzų, turime giliai rūpintis dejuojančia kūrinija – netgi savo priešais, tais, kurie mus piktdžiugiškai išnaudoja. Mato 22:37–39; Jono 13:34, 35; Luko 6:27,28

Širdies paklusnumas

Patarlių 4:23 rašoma: „Saugok savo širdį su visais uolumu, nes iš jos kyla gyvenimo šaltiniai.“ Jėzaus pėdomis einančiųjų atveju mūsų teisė būti Dievo dvasinės Šventyklos dalimi bus nustatyta pagal tai, kaip mes dabar ugdome savo širdis. Mes turime šį „lobį moliniuose induose“, o pasaulio naštos ir mūsų kūno silpnybės bandys atitraukti mus nuo mūsų tikslo. (2 Korintiečiams 4:7). Tačiau, kaip ir tėvas Adomas, karalius Saliamonas ir net mūsų Viešpats Jėzus, mes taip pat turime laisvą pasirinkimą spręsti, kam atiduosime savo širdies paklusnumą. Mes nebuvome priversti tarnauti Viešpačiui, Tiesai ar

broliams. Tai yra mūsų laisvas pasirinkimas. Žvelgdami į Jėzų, mes galime tapti panašūs į Jį. Mūsų troškimas eiti tuo keliu, kuriuo ėjo Jėzus, yra kilnus. Mūsų tikslas – užimti vietą Šventykloje, į kurią Tėvas mus taip maloningai pakvietė, ir ją pasiekti galima tik tapus panašiais į jo mylimo Sūnaus atvaizdą. Romiečiams 8:29; 2 Korintiečiams 3:18

Galbūt mes esame susimąstę, kokia bus patirtis, jei būsime ištikimi, prisikėlę kaip dvasinės būtybės, kai būsime palaiminti nuostabia privilegija išgirsti žodžius: „Gerai, geras ir ištikimas tarnas: buvai ištikimas mažose dalyse, aš tave paskirsiu valdovu daugelio dalykų: įeik į savo viešpaties džiaugsmą“ (Mato 25:21). Šventasis Raštas mums pateikia tam tikrą informaciją šiuo klausimu.

Už uždangos

Apaštalas Paulius mums sako: „Jei esame suvienyti [Jėzaus] mirties panašumu, tai būsime ir jo prisikėlimo panašumu“ (Romiečiams 6:5). Koks yra mūsų Viešpaties „panašumas“ nuo jo prisikėlimo? Hebrajams 1:3 mums sako, kad Jėzus yra „tikslus atvaizdas“ arba tikslu Dievo kopija! Tie, kurie ištikimai seka Jėzaus aukos ir tarnystės pėdomis ir kurie „kantriai tęsdami gerus darbus siekia šlovės, garbės ir nemirtingumo“, taps panašūs į savo Viešpatį ir Galvą – visi Dievo dieviškosios šeimos nariai. Romiečiams 2:7

Yra dar viena mintis, susijusi su fraze „tikslus atvaizdas“. Tiesa, kad mūsų Viešpats, būdamas „Logosu“, savo ikžmogiškame angeliniame būvyje buvo panašus į Tėvą. Netgi atėjęs į žemę kaip žmogus, jis buvo panašus į Dievą, nes jo charakteris visada buvo visiškai suderintas su Tėvo charakteriu.

Tačiau apaštalas Paulius mums sako, kad Jėzus dabar „sėdi dešinėje Aukščiausiojo didybės“, būdamas paklusnus iki mirties, netgi mirties ant kryžiaus. Dėl to Dievas jį labai išaukštino ir suteikė jam vardą, kuris yra virš visų vardų. Jėzus dabar dar labiau atitinka nematomo Dievo „atvaizdą“, dalydamasis dieviškąja prigimtimi. Hebrajams 1:3; Filipiečiams 2:8,9; Kolosiečiams 1:15

Taip pat skaitome: „Žiūrėkite, kokią meilę Tėvas mums parodė, kad būtume vadinami Dievo sūnumis; todėl pasaulis mūsų nepažįsta, nes jo nepažino. Mylimieji, dabar mes esame Dievo sūnūs, ir dar neatsiskleidė, kuo būsimė; bet žinome, kad, kai Jis pasirodys [graikų k.: taps matomas], būsimė panašūs į Jį; nes matysime Jį tokį, koks Jis yra. Ir kiekvienas, kuris turi šią viltį Jame, apsivalo, kaip ir Jis yra tyras.“ 1 Jono 3:1-3

Taigi matome, kad mūsų Viešpats Jėzus dabar yra tikslus Dievo atvaizdas ir panašumas, nors mūsų Dangiškasis Tėvas buvo ir visada bus didesnis už visus. (Jono 10:29; 14:28; 1 Korintiečiams 15:24-28). Jėzus gavo šį atlygį dėl savo ištikimos tarnystės. Jis niekada nesvyravo savo paklusnume vykdyti Tėvo valią, nepaisydamas kainos. Dievas jį labai išaukštino, ir Jis nori padaryti tą patį „pavadintiems, išrinktiems ir ištikimiems“ bažnyčios nariams, Jėzaus nuotakai, Jo kūnui. (Apreiškimo 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korintiečiams 12:12,27). Šie bus prikeliami pagal Viešpaties Jėzaus atvaizdą. Tai nuostabus pažadas, kurį mes galime ir paveldėsime, jei būsimė paklusnūs ir ištikimi net iki mirties! (Apreiškimo 2:10). Paulius tai išreiškė taip: „Jūs nusimetėte senąjį žmogų su jo darbais ir apsirengėte naujuoju žmogumi, kuris atsinaujina pažinime pagal

to, kuris jį sukūrė, atvaizdą.“ „Kaip mes nešiojome žemiškojo [Adomo] atvaizdą, taip ir nešiosime dangiškojo [Dievo panašumo] atvaizdą.“
Kolosiečiams 3:9, 10; 1 Korintiečiams 15:49